

Arrest

nr. 255 439 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 7 januari 2020.

1.2. Verzoekers worden op 1 december 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 21 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. P.M.C.R., eerste verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op 5 mei 1992. U woonde samen met uw partner in de kolonie San Francisco in Cojutepeque, Cuscatlan. U werkte als zelfstandige en had een zaak in San Salvador voor het onderhoud en de reparatie van computers. Voor deze zaak betaalde u sinds 2017 renta aan de plaatselijke leden van de bende MS-13. Uw partner werkte in een kledingboetiek.

Op 27 september 2019 speelde u een voetbalwedstrijd in het park met uw voetbalploeg. Uw partner was mee. Voor de wedstrijd werd u op de tribune aangesproken door een persoon. Hij vroeg of u daar altijd al gespeeld had. U antwoordde van niet, waarop de persoon zei dat u loog en dat hij u daar altijd zag. Hij zei: “Oké gast, hier is het de bende 18”. Hij richtte een pistool op jullie, nam zijn gsm en belde iemand op. Hij zei: “Ik heb hem hier bij mij”. Het bendelid belde verder en gaf u toen de telefoon. U nam de telefoon aan, legde af en zei dat u met niemand wou praten. Het bendelid was beledigd en nam de telefoon terug. Op dat moment kwam de rest van uw voetbalploeg aangelopen, waarvan u en uw partner gebruik maakten om hen te gaan begroeten. Daarna hebben u en uw partner het park verlaten en zijn jullie naar huis gelopen.

Op 15 oktober 2019 was u om halfnegen op straat om het avondeten te kopen. Bij het verlaten van de kolonie is er een donkere straat. Daar was een grijze wagen die dichterbij kwam. Toen de wagen dicht bij u was, gingen de ramen naar beneden en u kon vier mannen zien. Een van de portieren werd geopend, u duwde het portier terug dicht en begon te lopen. Een man stapte achteraan uit de wagen en duwde u op de borst. Er was een schermutseling maar u kon zich losmaken en liep weg. U liep tot aan het park waar u toevallig vrienden zag. U wachtte even bij hen en u keerde later met hen terug naar huis. U besloot na dit incident uw studies stop te zetten en niet meer te gaan werken. U verkocht uw zaak in San Salvador in november. Uw partner bleef nog een week werken.

Op 3 november 2019 was u opnieuw 's avonds alleen op straat om het avondeten te kopen. In dezelfde donkere straat waar het incident van 15 oktober 2020 plaatsvond, maar ditmaal in de tegenovergestelde richting, reed een wagen zonder nummerplaat u voorbij. Toen ze u zagen, remde de wagen en iemand achterin zei: “Ey bicho”. U keek op en de persoon herkende u. Hij zei iets tegen iemand in de auto, de auto vertrok heel snel en er ging een portier open. U begon weer te lopen. U kwam onderweg een politiepatrouille tegen, en ging daarna naar een restaurant van een vriend in de buurt waar u even wachtte, tot u weer naar huis wandelde.

Na dit incident probeerden jullie in San Vicente, San Do Mingo, en San Rafael Cedros klacht in te dienen. De politie wilde de klacht niet noteren, en jullie moesten hiervoor naar de plaats gaan waar de feiten zich hadden voorgedaan.

De dag erna, op 4 november 2019, verhuisden jullie naar uw broer in Canton Palacios. Deze zone wordt gecontroleerd door de bende MS-13. Jullie mochten van hen daar maar voor een bepaalde periode verblijven. Ook mochten jullie enkel de zone verlaten om medicijnen of dingen te kopen voor uw broer.

Enkele dagen nadat jullie verhuisd waren, vertelden jullie burens in de kolonie San Francisco dat er een geblindeerde bestelwagen was langsgekomen die vol zat met mensen. Ze stelden vragen over u en uw partner. U vroeg aan de burens iets te laten weten indien ze nog zouden langskomen.

Op 27 november 2019 diende u in een politiekantoor in San Salvador een klacht in.

Op 3 december 2019 kochten jullie vliegtickets met het oog op jullie vertrek uit El Salvador.

Op 4 december 2019 waren jullie met een microbus op weg naar San Martin in San Salvador, toen mannen met tattoos van de bende 18 opstapten. De bendeleden hielden jullie in de gaten. Toen uw partner aanstalten maakte om van de bus te stappen, hadden de bendeleden dit gezien en stapten zij ook uit.

U hield uw partner tegen en jullie bleven op de bus zitten. Jullie zijn aan de eindhalte uitgestapt en bleven wachten tot jullie jullie zeker voelden. Jullie namen daarna de bus naar jullie eigenlijke reisdoel, namelijk het politiekantoor voor het verkrijgen van bepaalde documenten.

Op 24 december 2019 reisde u samen met uw partner per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 25 december 2019 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 30 december 2019.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen. Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, en de aangifte bij de politie (dd. 27 november 2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet kan verklaren waarom u met een criminele bende te maken zou hebben gekregen. Gevraagd waarom u dacht geïdoleerd te worden door de bendeleden, antwoordt u dat u “het zelf ook niet weet, tot vandaag de dag” (CGVS X, p.12). Dat bendeleden u tot vier keer toe bedreigen, opzoeken en zelfs proberen te ontvoeren maar dat u niet zou weten waarom, doet een eerste keer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees voor de bende 18 in jullie land van herkomst.

Bovendien kunnen jullie verklaringen betreffende deze incidenten geenszins overtuigen. De problemen zouden begonnen zijn eind september 2019. U en uw partner stonden aan het voetbalveld in Parke Biecho te wachten tot uw ploeg ook aankwam. Een bendelid van de bende 18 zou u aangesproken hebben. Hij zei dat u hier altijd kwam voetballen en toen u zei van niet omdat u werkte, zei hij dat hij van de bende 18 was. Hij had een pistool bij en richtte dat op u en uw partner. Hij belde iemand op, en zei tegen de persoon aan de lijn: “ik heb hem hier bij me (CGVS X, p.8). Hierop gaf hij de telefoon door aan u (CGVS X, p.8). Ondanks dat hij een pistool op jullie had gericht, weigerde u de telefoon die hij u gaf op te nemen (CGVS X, p.8; CGVS X, p.7-8). Het is weinig aannemelijk dat u in dergelijke situatie, met een wapen dat op u zou zijn gericht, geen gehoor gaf aan wat dit bendelid u zou hebben opgedragen. In de verklaring bij de politie van 27 november 2019 geeft u bovendien niet aan dat deze persoon het wapen op u had gericht, maar dat jullie een wapen konden zien toen hij zijn shirt omhoog deed (vertaling CGVS, p.3). Dergelijke tegenstrijdigheid doet twifelen aan de geloofwaardigheid van dit incident. Daarenboven is het merkwaardig dat jullie uiteindelijk op eenvoudige wijze van het gewapende bendelid konden ontsnappen door weg te lopen toen uw ploegmaats ook aan het voetbalveld verschenen.

Voorts verbaast het dat deze aanvaring met een gewapend bendelid, indien geloofwaardig, niet onmiddellijk tot meer problemen leidde. Na het eerste incident aan het voetbalveld op 27 september 2019 namen jullie immers geen bijzondere voorzorgsmaatregelen, jullie probeerden enkel die plek te vermijden en u ging niet meer voetballen (CGVS X, p.11; CGVS X, p.9). Jullie dachten dat er niets aan de hand was, en dat het eerder om een fout of een vergissing ging (CGVS X, p.9 en 10; CGVS X, p.8). U dacht niet dat het persoonlijk op u gericht was en diende daarom geen klacht in (CGVS X, p.9 en 10; CGVS X, p.8). Jullie gingen nog werken, en leidden een normaal leven (CGVS X, p.8 en 11). Tot het volgende incident, pas een twintigtal dagen later, ondervonden jullie dan ook geen problemen met bendeleden (CGVS X, p.12; CGVS X, p.7).

Wat dit incident dd. 15 oktober 2019 betreft, stelt het CGVS vast dat u ook daar weinig overtuigende verklaringen over aflegt. U was om halfnegen 's avonds alleen op straat onderweg om eten te gaan kopen (CGVS X, p. 8 en CGVS X, p.7). Een wagen kwam dichterbij in een donker straatje net buiten de

kolonie, de ramen gingen naar beneden en een van de vier inzittenden stapte uit. U werd geduwd maar na een schermutseling met deze persoon kon u ontsnappen. Hoe dergelijk voorval kan worden gelinkt aan uw gesprek met een bendelid 20 dagen daarvoor is niet duidelijk. Bovendien kan opnieuw worden gewezen op het weinig geloofwaardige ontsnappingsverhaal dat u brengt. Immers, kennelijk werd u opgewacht door vier individuen in een wagen. Gezien u het over benedeleden heeft, kan ook worden vermoed dat uw belagers gewapend moeten zijn geweest. Hoe u in dergelijke situatie zou zijn kunnen ontkomen, is opmerkelijk: u zette het op een lopen en uiteindelijk kwam u vrienden tegen aan het park. U bleef even bij hen wachten en wandelde later met hen naar huis. Het verwondert dat u de benedeleden op deze manier te slim af zou kunnen zijn.

Na dit beweerde incident zouden u en uw partner zijn gestopt met werken (CGVS X, p.11; CGVS X, p.8, 10-11). Uw partner ging wel nog een week naar de kledingboetiek waar ze werkte, omdat haar bazin dit wenste (CGVS X, p.5-6 en 8). Ook kwamen nog vrienden langs aan huis voor herstellingen (CGVS X, p.12). U verklaart dat u na dit incident het "risico niet kon nemen" en "enkele dagen later zou vertrekken" (CGVS X, p.11). Nochtans bleven jullie nog enkele weken in de kolonie wonen, gingen jullie nog het huis uit, dienden jullie geen klacht in en maakten jullie ook nog geen aanstalten om te vluchten wegens de vrees voor de bende 18 (CGVS X, p.12). Dat u enerzijds ternauwernood zou zijn ontvoerd of erger, maar anderzijds naliet om u in veiligheid te brengen of de autoriteiten te alarmeren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een derde incident zou dan op 3 november 2019 hebben plaatsgevonden: u begaf zich weer op straat, alleen, in de avond en in dezelfde straat (CGVS X, p.11 en CGVS X, p.8 en 11). U geeft aan dat u pupusa's ging kopen, wat jullie altijd op zondag doen (CGVS X, p.8). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat het eten van pupusa's een noodzakelijke reden was voor u om zich in de avond laat naar dezelfde plaats te begeven waar u eerder al problemen ondervond met benedeleden. Jullie werkten allebei niet meer en konden net zo goed overdag naar de winkel. Bovendien ging u niet meer naar de universiteit en hadden jullie naar eigen zeggen schrik (CGVS X, p.7 en 11 en CGVS X, p.8 en 10-11). Toch besloot u alleen en in het donker de kolonie te verlaten omdat het zondag was en jullie pupusa's wouden (CGVS X, p.7 en 11 en CGVS X, p.8 en 10-11). Dergelijke handelswijze strookt niet met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de benedeleden. Bovendien was dit niet de enige keer, uw vrouw verklaart dat u zich meerdere keren op straat begaf (CGVS X, p.12). Het is bovendien zeer opvallend dat u net dan, als u het huis dan toch eens verlaat, quasi onmiddellijk wordt opgemerkt door deze bende. Dit is wel zeer toevallig.

Verder stelt het CGVS dat u andermaal aan uw belagers zou zijn kunnen ontsnappen. Hoewel zij met de wagen waren en in overtal, kon u vluchten en kwam u iets verder een politiepatrouille tegen (CGVS X, p.9; CGVS X, p.8). U was te veel in de war om aan hen het incident dat u was overkomen uit te leggen, en ze besteedden geen aandacht aan u aangezien ze bezig waren (CGVS X, p.9). Het valt maar moeilijk in te denken dat u, die even daarvoor aan bendegeweld zou zijn ontsnapt, deze feiten niet meldt aan de politiepatrouille die uw redding zou zijn geweest. U liep vervolgens door naar een restaurant van een kennis (CGVS X, p.9). Daar bleef u een half uur wachten, en daarna ging u alleen terug naar huis (CGVS X, p.9). Dat u het risico nam om een half uur na een poging tot ontvoering alleen en in het donker naar het huis te lopen, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Voorts dient te worden gewezen op jullie weinig overtuigende verklaringen aangaande de bescherming die jullie in eigen land zouden hebben gezocht. Na het tweede incident op 15 oktober 2019 dienden jullie geen klacht in: "Ik heb er toen niet aan gedacht om klacht in te dienen want ik dacht het een poging was tot overval of eerder toeval misschien" (CGVS X, p.8-9; CGVS X, p.10). Dat u dit incident zelf niet in verband bracht met uw aanvaring met het bendelid op 27 september 2019, is opmerkelijk. Na het incident op 3 november 2019 zouden jullie wél meerdere pogingen hebben ondernomen om een klacht in te dienen (CGVS X, p.11). Echter zou dit nooit zijn gelukt omdat de politie zei dat jullie een klacht moesten indienen op de plaats waar het incident plaatsvond, nl. in Cojutepeque (CGVS X, p.13; CGVS X, p.11). Hier kunnen jullie echter geen bewijs van voorleggen.

Dat het dan in San Salvador wel lukte om op 27 september 2019 een klacht in te dienen voor een incident op een andere plaats (nl. de incidenten in Cojutepeque), doet afbreuk aan de redenen waarom jullie er eerder niet in zouden zijn geslaagd klacht in te dienen. Dat dit op 27 november 2019, ruim twee maanden nadat een bendelid u in het park met een wapen bedreigde en nadat jullie al besloten hadden om uit El Salvador te vluchten, uiteindelijk wel lukte, doet vermoeden dat jullie de klacht louter en alleen indienden met het oog op het verwerven van "bewijs" voor jullie asielaanvraag.

Ook jullie verklaringen betreffende het laatste incident op 4 december 2020 doen enkele vragen rijzen. Jullie zouden op de bus hebben gezeten met bendeleden van de bende 18, toen jullie op weg waren naar een politiekantoor in San Martin (CGVS X, p.15 en 16; CGVS X, p.13-14). Jullie zagen hoe ze jullie in het oog hielden (CGVS X, p.15; CGVS X, p.13-14). Net zoals de vorige drie keren, zou u er opnieuw in zijn geslaagd de bendeleden te slim af te zijn. Uw partner zou aanstalten hebben gemaakt om uit te stappen, waarop de bendeleden domweg uit de bus zouden zijn gestapt maar jullie zouden zijn blijven zitten (CGVS X, p.15; CGVS X, p.13). Deze gang van zaken lijkt zeer ongeloofwaardig, temeer dit een constante lijkt in uw verklaringen: vier keer zou u uit de handen van bendeleden zijn ontsnapt. Dat jullie het openbaar vervoer nemen gewoonweg om bepaalde niet-essentiële documenten te bekomen in een zone waarvan jullie wisten dat de bende 18 er aanwezig is (CGVS X, p.15), valt bovendien opnieuw niet te rijmen met jullie beweerde vrees.

Ook wat betreft jullie reis en het moment waarop jullie beslisten El Salvador te verlaten, stelt het CGVS zich vragen bij jullie verklaringen. U verklaart dat jullie eind oktober al een afspraak maakten voor jullie paspoorten, voor het geval dat 'jullie het land zouden moeten uitvluchten' (CGVS X, p.7 en 14; CGVS X, p.6). Jullie dachten dat het nog ging beteren, maar dan meldden de burens in de eerste helft van november 2019 dat personen in een busje naar jullie waren komen informeren (CGVS X, p.6; CGVS X, p. 12). Dat jullie dan nog wachten tot begin december met het kopen van de vliegtickets, doet afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging door de bendeleden. Ook wanneer gevraagd wordt of er op 3 december 2020 geen eerdere vluchten beschikbaar waren, verklaren jullie dat er eerdere vluchten beschikbaar waren maar dat jullie graag een goedkopere vlucht wouden (CGVS X, p.7 en 14; CGVS X, p.13). Dat jullie dat soort overwegingen konden maken, doet eens te meer twijfelen aan jullie nood aan bescherming.

Overigens is het onduidelijk wanneer de burens bezoek zouden hebben gekregen van een geblindeerde wagen vol personen, en kunnen jullie beiden geen precieze datum geven van dit incident, dat er nochtans voor zorgde dat jullie gingen vluchten uit El Salvador (CGVS X, p.13; CGVS X, p.12). U verklaart dat de bestelwagen langskwam drie à vier dagen nadat jullie het huis verlaten hadden en bij uw broer introkken (CGVS X, p.13), uw partner geeft aan dat de bestelwagen in de week na het vertrek naar de broer van uw partner langskwam, rond de elfde op de twaalfde (CGVS X, p.12). Jullie burens in de kolonie vertelden dat een geblindeerde wagen zou zijn langsgekomen die vol zat met mannen (CGVS X, p.9 en 13-14; CGVS X, p.12). Dat de bendeleden daar langskomen, luttele dagen nadat jullie uit het huis zijn vertrokken, is opnieuw wel erg toevallig. De twee pogingen tot ontvoering vonden immers plaats op 100 meter van de kolonie, op zeer nabije afstand van uw woonst (CGVS X, p.12-14). Gevraagd of het niet toevallig is dat de bendeleden naar jullie woonst komen enkele dagen na jullie verhuis naar uw broer, antwoordt u dat u het ook raar vond, en "ik weet niet, misschien heeft iemand gezegd dat we gingen vertrekken" (CGVS X, p.14). Ook uw partner gaat ervan uit dat ze jullie in de gaten hielden (CGVS X, p.12). Het is trouwens onduidelijk waarom de bendeleden het op u gemunt hadden.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen.

Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen,

moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw partner genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte door u bij de politie op 27 november 2019 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw verklaringen en zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Het laattijdig indienen ervan geeft deze klacht bovendien een opportunistisch karakter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. M.P.K.Z., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in Cuscatlan op 9 april 1997. U woonde samen met uw partner in de kolonie San Francisco in Cojutepeque, Cuscatlan. U werkte in een kledingboetiek. Uw partner werkte als zelfstandige en had een zaak in San Salvador voor het onderhoud en de reparatie van computers. Voor deze zaak betaalde hij sinds 2017 renta aan de plaatselijke leden van de bende MS-13.

Op 27 september 2019 speelde uw partner een voetbalwedstrijd in het park met zijn voetbalploeg. U was mee. Voor de wedstrijd werd uw partner op de tribune aangesproken door een persoon. Hij vroeg of uw partner daar altijd al gespeeld had. Uw partner antwoordde van niet, waarop de persoon zei dat hij loog en dat hij hem daar altijd zag. Hij zei: “Oké gast, hier is het de bende 18”. Hij richtte een pistool op jullie, nam zijn gsm en belde iemand op. Hij zei: “Ik heb hem hier bij mij”. Het bendelid belde verder en gaf uw partner toen de telefoon. Uw partner nam de telefoon aan, legde af en zei dat hij met niemand wou praten. Het bendelid was beledigd en nam de telefoon terug. Op dat moment kwam de rest van de voetbalploeg aangelopen, waarvan u en uw partner gebruik maakten om hen te gaan begroeten. Daarna hebben u en uw partner het park verlaten en zijn jullie naar huis gelopen.

Op 15 oktober 2019 was uw partner om halfnegen op straat om het avondeten te kopen. Bij het verlaten van de kolonie is er een donkere straat. Daar was een grijze wagen die dichterbij kwam. Toen de wagen dicht bij uw partner was, gingen de ramen naar beneden en hij kon vier mannen zien. Een van de portieren werd geopend, uw partner duwde het portier terug dicht en begon te lopen. Een man stapte achteraan uit de wagen en duwde uw partner op de borst. Er was een schermutseling maar uw partner kon zich losmaken en liep weg. Hij liep tot aan het park waar hij toevallig vrienden zag. Uw partner wachtte even bij hen en hij keerde later met hen terug naar huis. Uw partner besloot na dit incident zijn

studies stop te zetten en niet meer te gaan werken. Hij verkocht zijn zaak in San Salvador in november. U bleef nog een week werken, tot 20 oktober 2019.

Op 3 november 2019 was uw partner opnieuw 's avonds alleen op straat om het avondeten te kopen. In dezelfde donkere straat waar het incident van 15 oktober 2020 plaatsvond, maar ditmaal in de tegenovergestelde richting, reed een wagen zonder nummerplaat hem voorbij. Toen ze uw partner zagen, remde de wagen en iemand achterin zei: "Ey bicho". Uw partner keek op en de persoon herkende hem. Hij zei iets tegen iemand in de auto, de auto vertrok heel snel en er ging een portier open. Uw partner begon weer te lopen. Hij kwam onderweg een politiepatrouille tegen, en ging daarna naar een restaurant van een vriend in de buurt waar hij even wachtte, tot hij weer naar huis kon.

Na dit incident probeerden jullie in San Vicente, San Do Mingo, en San Rafael Cedros klacht in te dienen. De politie wilde de klacht niet noteren, en jullie moesten hiervoor naar de plaats gaan waar jullie woonden en waar de feiten zich hadden voorgedaan.

De dag erna, op 4 november 2019, verhuisden jullie naar de broer van uw partner in Canton Palacios. Deze zone wordt gecontroleerd door de bende MS-13. Jullie mochten van hen daar maar voor een bepaalde periode verblijven. Ook mochten jullie enkel de zone verlaten om medicijnen of dingen te kopen voor de broer van uw partner.

Enkele dagen nadat jullie verhuisd waren, vertelden jullie burens in de kolonie San Francisco dat er een geblindeerde bestelwagen was langsgekomen die vol zat met mensen. Ze stelden vragen over u en uw partner. Uw partner vroeg aan de burens iets te laten weten indien ze nog zouden langskomen.

Op 27 november 2019 diende uw partner in een politiekantoor in San Salvador een klacht in.

Op 3 december 2019 kochten jullie vliegtickets met het oog op jullie vertrek uit het land.

Op 4 december 2019 waren jullie met een microbus op weg naar San Martin in San Salvador, toen mannen met tatoos van de bende 18 opstapten. De bendeleden hielden jullie in de gaten. Toen u aanstalten maakte om van de bus te stappen, hadden de bendeleden dit gezien en stapten zij ook uit. Uw partner hield u tegen en jullie bleven op de bus zitten. Jullie zijn aan de eindhalte uitgestapt en bleven wachten tot jullie jullie zeker voelden. Jullie namen daarna de bus naar jullie eigenlijke reisdoel, namelijk het politiekantoor voor het verkrijgen van bepaalde documenten.

Op 24 december 2019 reisde u samen met uw partner per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 25 december 2019 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 30 december 2019.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, en de aangifte bij de politie (dd. 27 november 2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw partner, C. R. P. M. (CGVS X), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet kan verklaren waarom u met een criminele bende te maken zou hebben gekregen. Gevraagd waarom u dacht geïdoleerd te worden door de bendeleden, antwoordt u dat u "het zelf ook niet weet, tot vandaag de dag" (CGVS X, p.12). Dat bendeleden u tot vier keer toe bedreigen, opzoeken en zelfs proberen te ontvoeren maar dat u niet zou weten waarom, doet een eerste keer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees voor de bende 18 in jullie land van herkomst.

Bovendien kunnen jullie verklaringen betreffende deze incidenten geenszins overtuigen. De problemen zouden begonnen zijn eind september 2019. U en uw partner stonden aan het voetbalveld in Parke Biecho te wachten tot uw ploeg ook aankwam. Een bendelid van de bende 18 zou u aangesproken hebben. Hij zei dat u hier altijd kwam voetballen en toen u zei van niet omdat u werkte, zei hij dat hij van de bende 18 was. Hij had een pistool bij en richtte dat op u en uw partner. Hij belde iemand op, en zei tegen de persoon aan de lijn: "ik heb hem hier bij me (CGVS X, p.8). Hierop gaf hij de telefoon door aan u (CGVS X, p.8). Ondanks dat hij een pistool op jullie had gericht, weigerde u de telefoon die hij u gaf op te nemen (CGVS X, p.8; CGVS X, p.7-8). Het is weinig aannemelijk dat u in dergelijke situatie, met een wapen dat op u zou zijn gericht, geen gehoor gaf aan wat dit bendelid u zou hebben opgedragen. In de verklaring bij de politie van 27 november 2019 geeft u bovendien niet aan dat deze persoon het wapen op u had gericht, maar dat jullie een wapen konden zien toen hij zijn shirt omhoog deed (vertaling CGVS, p.3). Dergelijke tegenstrijdigheid doet twifelen aan de geloofwaardigheid van dit incident. Daarenboven is het merkwaardig dat jullie uiteindelijk op eenvoudige wijze van het gewapende bendelid konden ontsnappen door weg te lopen toen uw ploegmaats ook aan het voetbalveld verschenen.

Voorts verbaast het dat deze aanvaring met een gewapend bendelid, indien geloofwaardig, niet onmiddellijk tot meer problemen leidde. Na het eerste incident aan het voetbalveld op 27 september 2019 namen jullie immers geen bijzondere voorzorgsmaatregelen, jullie probeerden enkel die plek te vermijden en u ging niet meer voetballen (CGVS X, p.11; CGVS X, p.9). Jullie dachten dat er niets aan de hand was, en dat het eerder om een fout of een vergissing ging (CGVS X, p.9 en 10; CGVS X, p.8). U dacht niet dat het persoonlijk op u gericht was en diende daarom geen klacht in (CGVS X, p.9 en 10; CGVS X, p.8). Jullie gingen nog werken, en leidden een normaal leven (CGVS X, p.8 en 11). Tot het volgende incident, pas een twintigtal dagen later, ondervonden jullie dan ook geen problemen met bendeleden (CGVS X, p.12; CGVS X, p.7).

Wat dit incident dd. 15 oktober 2019 betreft, stelt het CGVS vast dat u ook daar weinig overtuigende verklaringen over aflegt. U was om halfnegen 's avonds alleen op straat onderweg om eten te gaan kopen (CGVS X, p.8 en CGVS X, p.7). Een wagen kwam dichterbij in een donker straatje net buiten de kolonie, de ramen gingen naar beneden en een van de vier inzittenden stapte uit. U werd geduwd maar na een schermutseling met deze persoon kon u ontsnappen. Hoe dergelijk voorval kan worden gelinkt aan uw gesprek met een bendelid 20 dagen daarvoor is niet duidelijk. Bovendien kan opnieuw worden gewezen op het weinig geloofwaardige ontsnappingsverhaal dat u brengt. Immers, kennelijk werd u opgewacht door vier individuen in een wagen. Gezien u het over bendeleden heeft, kan ook worden vermoed dat uw belagers gewapend moeten zijn geweest. Hoe u in dergelijke situatie zou zijn kunnen ontkomen, is opmerkelijk: u zette het op een lopen en uiteindelijk kwam u vrienden tegen aan het park. U bleef even bij hen wachten en wandelde later met hen naar huis. Het verwondert dat u de bendeleden op deze manier te slim af zou kunnen zijn.

Na dit beweerde incident zouden u en uw partner zijn gestopt met werken (CGVS X, p.11; CGVS X, p.8, 10-11). Uw partner ging wel nog een week naar de kledingboetiek waar ze werkte, omdat haar bazin dit wenste (CGVS X, p.5-6 en 8).

Ook kwamen nog vrienden langs aan huis voor herstellingen (CGVS X, p.12). U verklaart dat u na dit incident het "risico niet kon nemen" en "enkele dagen later zou vertrekken" (CGVS X, p.11). Nochtans bleven jullie nog enkele weken in de kolonie wonen, gingen jullie nog het huis uit, dienden jullie geen klacht in en maakten jullie ook nog geen aanstalten om te vluchten wegens de vrees voor de bende 18 (CGVS X, p.12). Dat u enerzijds ternauwernood zou zijn ontvoerd of erger, maar anderzijds naliet om u in veiligheid te brengen of de autoriteiten te alarmeren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een derde incident zou dan op 3 november 2019 hebben plaatsgevonden: u begaf zich weer op straat, alleen, in de avond en in dezelfde straat (CGVS X, p.11 en CGVS X, p.8 en 11). U geeft aan dat u pupusa's ging kopen, wat jullie altijd op zondag doen (CGVS X, p.8). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat het eten van pupusa's een noodzakelijke reden was voor u om zich in de avond laat naar dezelfde plaats te begeven waar u eerder al problemen ondervond met bendeleden. Jullie werkten allebei niet meer en konden net zo goed overdag naar de winkel. Bovendien ging u niet meer naar de universiteit en hadden jullie naar eigen zeggen schrik (CGVS X, p.7 en 11 en CGVS X, p.8 en 10-11). Toch besloot u alleen en in het donker de kolonie te verlaten omdat het zondag was en jullie pupusa's wouden (CGVS X, p.7 en 11 en CGVS X, p.8 en 10-11). Dergelijke handelswijze strookt niet met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden. Bovendien was dit niet de enige keer, uw vrouw verklaart dat u zich meerdere keren op straat begaf (CGVS X, p.12). Het is bovendien zeer opvallend dat u net dan, als u het huis dan toch eens verlaat, quasi onmiddellijk wordt opgemerkt door deze bende. Dit is wel zeer toevallig.

Verder stelt het CGVS dat u andermaal aan uw belagers zou zijn kunnen ontsnappen. Hoewel zij met de wagen waren en in overtal, kon u vluchten en kwam u iets verder een politiepatrouille tegen (CGVS X, p.9; CGVS X, p.8). U was te veel in de war om aan hen het incident dat u was overkomen uit te leggen, en ze besteedden geen aandacht aan u aangezien ze bezig waren (CGVS X, p.9). Het valt maar moeilijk in te denken dat u, die even daarvoor aan bendegegeweld zou zijn ontsnapt, deze feiten niet meldt aan de politiepatrouille die uw redding zou zijn geweest. U liep vervolgens door naar een restaurant van een kennis (CGVS X, p.9). Daar bleef u een half uur wachten, en daarna ging u alleen terug naar huis (CGVS X, p.9). Dat u het risico nam om een half uur na een poging tot ontvoering alleen en in het donker naar het huis te lopen, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Voorts dient te worden gewezen op jullie weinig overtuigende verklaringen aangaande de bescherming die jullie in eigen land zouden hebben gezocht. Na het tweede incident op 15 oktober 2019 dienden jullie geen klacht in: "Ik heb er toen niet aan gedacht om klacht in te dienen want ik dacht het een poging was tot overval of eerder toeval misschien" (CGVS X, p.8-9; CGVS X, p.10). Dat u dit incident zelf niet in verband bracht met uw aanvaring met het bendelid op 27 september 2019, is opmerkelijk. Na het incident op 3 november 2019 zouden jullie wél meerdere pogingen hebben ondernomen om een klacht in te dienen (CGVS X, p.11). Echter zou dit nooit zijn gelukt omdat de politie zei dat jullie een klacht moesten indienen op de plaats waar het incident plaatsvond, nl. in Cojetepeque (CGVS X, p.13; CGVS X, p.11). Hier kunnen jullie echter geen bewijs van voorleggen. Dat het dan in San Salvador wel lukte om op 27 september 2019 een klacht in te dienen voor een incident op een andere plaats (nl. de incidenten in Cojetepeque), doet afbreuk aan de redenen waarom jullie er eerder niet in zouden zijn geslaagd klacht in te dienen. Dat dit op 27 november 2019, ruim twee maanden nadat een bendelid u in het park met een wapen bedreigde en nadat jullie al besloten hadden om uit El Salvador te vluchten, uiteindelijk wel lukte, doet vermoeden dat jullie de klacht louter en alleen indienden met het oog op het verwerven van "bewijs" voor jullie asielaanvraag.

Ook jullie verklaringen betreffende het laatste incident op 4 december 2020 doen enkele vragen rijzen. Jullie zouden op de bus hebben gezeten met bendeleden van de bende 18, toen jullie op weg waren naar een politiekantoor in San Martin (CGVS X, p.15 en 16; CGVS X, p.13-14). Jullie zagen hoe ze jullie in het oog hielden (CGVS X, p.15; CGVS X, p.13-14). Net zoals de vorige drie keren, zou u er opnieuw in zijn geslaagd de bendeleden te slim af te zijn. Uw partner zou aanstalten hebben gemaakt om uit te stappen, waarop de bendeleden domweg uit de bus zouden zijn gestapt maar jullie zouden zijn blijven zitten (CGVS X, p.15; CGVS X, p.13). Deze gang van zaken lijkt zeer ongeloofwaardig, temeer dit een constante lijkt in uw verklaringen: vier keer zou u uit de handen van bendeleden zijn ontsnapt. Dat jullie het openbaar vervoer nemen gewoonweg om bepaalde niet-essentiële documenten te bekomen in een zone waarvan jullie wisten dat de bende 18 er aanwezig is (CGVS X, p.15), valt bovendien opnieuw niet te rijmen met jullie beweerde vrees.

Ook wat betreft jullie reis en het moment waarop jullie beslisten El Salvador te verlaten, stelt het CGVS zich vragen bij jullie verklaringen. U verklaart dat jullie eind oktober al een afspraak maakten voor jullie paspoorten, voor het geval dat 'jullie het land zouden moeten uitvluchten' (CGVS X, p.7 en 14; CGVS X, p.6). Jullie dachten dat het nog ging beteren, maar dan meldden de burens in de eerste helft van november 2019 dat personen in een busje naar jullie waren komen informeren (CGVS X, p.6; CGVS X, p. 12). Dat jullie dan nog wachten tot begin december met het kopen van de vliegtickets, doet afbreuk aan jullie beweerde vrees voor vervolging door de bendeleden. Ook wanneer gevraagd wordt of er op 3 december 2020 geen eerdere vluchten beschikbaar waren, verklaren jullie dat er eerdere vluchten beschikbaar waren maar dat jullie graag een goedkopere vlucht wouden (CGVS X, p.7 en 14; CGVS X,

p.13). Dat jullie dat soort overwegingen konden maken, doet eens te meer twijfelen aan jullie nood aan bescherming.

Overigens is het onduidelijk wanneer de burens bezoek zouden hebben gekregen van een geblindeerde wagen vol personen, en kunnen jullie beiden geen precieze datum geven van dit incident, dat er nochtans voor zorgde dat jullie gingen vluchten uit El Salvador (CGVS X, p.13; CGVS X, p.12). U verklaart dat de bestelwagen langskwam drie à vier dagen nadat jullie het huis verlaten hadden en bij uw broer introkken (CGVS X, p.13), uw partner geeft aan dat de bestelwagen in de week na het vertrek naar de broer van uw partner langskwam, rond de elfde op de twaalfde (CGVS X, p.12). Jullie burens in de kolonie vertelden dat een geblindeerde wagen zou zijn langsgekomen die vol zat met mannen (CGVS X, p.9 en 13-14; CGVS X, p.12). Dat de bendeleden daar langskomen, luttele dagen nadat jullie uit het huis zijn vertrokken, is opnieuw wel erg toevallig. De twee pogingen tot ontvoering vonden immers plaats op 100 meter van de kolonie, op zeer nabije afstand van uw woonst (CGVS X, p.12-14). Gevraagd of het niet toevallig is dat de bendeleden naar jullie woonst komen enkele dagen na jullie verhuis naar uw broer, antwoordt u dat u het ook raar vond, en "ik weet niet, misschien heeft iemand gezegd dat we gingen vertrekken" (CGVS X, p.14). Ook uw partner gaat ervan uit dat ze jullie in de gaten hielden (CGVS X, p.12). Het is trouwens onduidelijk waarom de bendeleden het op u gemunt hadden.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïdoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland.

Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen

systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte door u bij de politie op 27 november 2019 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw verklaringen en zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Het laatsttijdig indienen geeft deze klacht bovendien een opportunistisch karakter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht.

Zij ontwikkelen het middel als volgt: “Het CGVS stelt in haar beslissing “...”. Zoals uit het relaas van verzoeker blijkt, heeft hij nooit een gesprek gehad met de bendeleden over wat zij precies wilden. Het is bekend dat zulke bendes hun inkomen verwerven d.m.v. “beschermingsgeld” die ze ontvangen van de plaatselijke winkelzaken. Verzoeker had een eigen zaak en betaalde reeds renta aan de MS 13, een andere bende. Hij is er van overtuigd dat de bende 18 hem benaderde en bedreigde zodat hij ook aan hen renta zou betalen.

Het CGVS stelt : «Bovendien...verschenen ». I.v.m. zijn klacht bij de politie stelde verzoeker (p. 9): De agent die de aangifte heeft genoteerd, heeft dat bestempeld als een bedreiging en niet als een poging tot ontvoering, ook al heb ik twee keer gezegd dat ze geprobeerd hebben me te ontvoeren. Hieruit blijkt dat er een onenigheid was tijdens de aangifte. De agent kwalificeerde het voorval zonder meer als een bedreiging ondanks het feit dat verzoeker uitdrukkelijk zei dat ze hem wilden ontvoeren. Bij zulke toestanden is het dan ook niet aan te nemen dat de politie het verslag correct heeft uitgeschreven. Verwerende partij houdt niet voldoende rekening met wat verzoeker heeft verteld.

Verder stelt verwerende partij: “Voorts verbaast...bendeleden”. In een land als El Salvador waar gewapende bendes een deel van het dagelijks leven uitmaken is het normaal dat verzoeker eerst niet echt stilstond bij het eerste voorval. Verzoeker betaalde namelijk zelf al een periodiek bedrag aan de bende MS 13 en had al ervaring met bendes. Bijgevolg sloeg hij niet meteen in paniek en wachtte hij af. Toch vermeed hij plekken die bekend stonden als bendegerelateerd en ging hij ook niet meer voetballen. Hoewel hij er van uitging dat het om een misverstand ging, heeft hij toch maatregelen genomen. Het is onduidelijk waarom verwerende partij het verbazingwekkend vindt dat een volgend incident twintig dagen later gebeurde. Verzoeker kan bezwaarlijk de strategie van de bende kennen. Er is geen reden om geen geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoeker.

Verwerende partij stelt verder: “Wat dit...zou kunnen zijn”. Verzoeker zette het inderdaad op een lopen. Hij kwam zijn vrienden tegen in het park voor het stadhuis. Het stadhuis ligt in het centrum van de stad waar criminelen niet het risico zullen nemen om een persoon te ontvoeren, aangezien er zich op dat moment veel andere mensen bevonden.

Verwerende partij stelt : » Na dit...van uw relaas ». I.v.m. het feit dat hij geen klacht had ingediend verklaart verzoeker het volgende: Omdat ik schrik had om naar die afdeling te gaan, om daar een aangifte te doen. Omdat normaal gezien, wel de lokale afdeling van de politie is corrupt, die hebben te maken met de bende. En er zijn ook soms bendeleden die betrokken zijn met de bendeleden, die weten wie daar naartoe gaat en ze houden de plek altijd in de gaten. ... bovendien komt er nog bij dat de hoofdzetel van de politieafdeling van Cojutepeque, dat is de plek om aangifte te doen, die is gelegen in het gebied van de 18. Verzoeker had duidelijk geen vertrouwen in de plaatselijke politie wegens corruptie. Daarom diende hij geen klacht in bij hen. Dit zou kunnen leiden tot represailles vanwege de bendes.

Voorts is het normaal dat verzoeker een tijd met de nodige maatregelen thuis bleef om na te denken wat hij gaat doen om te ontkomen aan de bedreigingen. Zoals verzoeker het ook heeft vermeld is hij zo weinig mogelijk naar buiten gekomen. Vrienden van hem brachten soms onderdelen die hersteld moesten worden, zijn partner werkte ook een korte tijd verder. Dit was nodig aangezien ze eerst en vooral geld nodig hadden om te vluchten.

Verwerende partij stelt: “Een derde incident...zeer toevallig”. De partner van verzoeker verklaart dat hij 3 keer naar buiten gegaan is. Het is begrijpelijk dat verzoekers af en toe naar buiten moesten (voor voeding). Daarenboven zijn pupusa's een vorm van fastfood die men kan halen in restaurants waar ze

dit klaarmaken. Indien verzoeker overdag om pupusa's zou gaan, waren deze tegen de avond niet meer eetbaar.

Verwerende partij stelt : « Verder stelt het CGVS...verder. » Verzoeker heeft, zoals hierboven vermeld, gezegd dat er corruptie heerst binnen de politie. Het daar aan de politie vertellen zou niet geholpen hebben. Daarenboven was verzoeker dermate onder de indruk dat hij amper kon praten. Toch heeft hij meegedeeld aan de agenten dat hij gevolgd werd door een auto. De agenten hebben evenwel geen aandacht aan hem besteed. Verzoeker vertelde in het persoonlijk onderhoud: De politie hield me tegen en ondervroeg mij, ze vroegen mij waarom ik liep. Ik probeerde het te vertellen maar ik was te aangedaan en vond mijn stem ook niet. Het enige dat ik kon zeggen was: "een voertuig achtervolgt me." Bijgevolg heeft verzoekende partij wel degelijk gemeld wat er gebeurd was.

Verwerende partij stelt: "Voorts dient...jullie asielaanvraag". Verzoeker heeft zoals hij verklaarde in het persoonlijk onderhoud p. 9 op vraag van zijn partner nog een laatste keer geprobeerd klacht in te dienen. Deze poging was tevergeefs aangezien de politie het voorval zelf kwalificeerde als een bedreiging en niet als een poging tot ontvoering. Verzoekers konden niet onmiddellijk klacht indienen vanwege de corruptie en de banden van de politie met criminele bendes. Bij een andere politiekantoor van een andere locatie wou men aanvankelijk geen aangifte laten doen omdat dit niet de plek van de feiten was. Uiteindelijk konden verzoekers toch aangifte doen. Echter wordt hier dan geen geloof gehecht door verwerende partij omwille van het tijdsverloop tussen de feiten en de aangifte.

Verwerende partij stelt : « Ook jullie...beweerde vrees". In het persoonlijk onderhoud wordt gezegd door verzoeker dat zijn partner effectief was uitgestapt. Daarna werd ze onmiddellijk door verzoeker naar binnen getrokken. Ze maakte geen aanstalten om uit te stappen, maar stapte werkelijk uit. Daarbij is het een hypothese van verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker meermaals is kunnen ontsnappen aan zijn belagers. Uit niks blijkt dat dit onmogelijk is. Misschien zouden de bendeleden bij een volgende poging effectief verzoeker mishandeld hebben.

Verwerende partij stelt : « Ook wat...aan bescherming ». Het is onduidelijk waarom verwerende partij hierbij vragen stelt. Indien er geen uitweg meer is, is er enkel de optie om het land te ontvluchten zoals veel mensen uit El Salvador dit doen. Waarom zouden verzoekers deze optie niet zeker stellen door de paspoorten al in orde te brengen? Verder is het belangrijk om met alles rekening te houden. Tijdens het vluchten is het uiteraard belangrijk om het financiële in het oog te houden. Bijgevolg hebben verzoekers geprobeerd om zo goedkoop mogelijk te vluchten. Daarenboven waren verzoekers bij de broer van verzoeker en waren er geen aanvaringen met bendeleden die hen bedreigden. De MS13 had namelijk toegelaten dat zij tijdelijk bij zijn broer konden verblijven.

Verwerende partij stelt : »Overigens is...gemunt hebben ». Dat verzoekers niet exact weten wanneer de bendeleden bij hen thuis kwamen doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid. Zij waren er immers niet bij en hebben het gehoord van hun burens. Het was een hectische periode waardoor het normaal is dat verzoekers gebeurtenissen waarbij ze zelf niet bij waren niet kunnen herinneren. Verder zegt verzoekster duidelijk dat ze waarschijnlijk in de gaten werden gehouden als antwoord op de twijfels van verwerende partij. Verzoekers zijn eerlijk en zeggen niet te weten wat het exacte doel van de bende was. Dit werd immers nooit uitdrukkelijk gezegd door de bendeleden.

Voorts is de omgeving van het huis van verzoekers zodanig gebouwd dat verzoekers moeilijk onopgemerkt uit hun huis kunnen gaan. Hierdoor kon verzoeker eenvoudig opgemerkt worden door de bendeleden. Dit kan men tevens zien op de volgende afbeelding : "(print google earth)".

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), de materiële en formele motiveringsplicht.

Zij ontwikkelen het middel als volgt: "Verwerende partij is van mening dat verzoekers geen recht hebben op subsidiaire bescherming aangezien zij in El Salvador geen risico lopen op ernstige schade conform art. 48/4 Vreemdelingenwet. Echter uit het rapport COI Focus El Salvador situation sécuritaire van 12.10.2020 blijkt dat verzoekers als terugkeerders uit het buitenland nog meer risico lopen op geweld (opsomming in afdeling 4.2. Personnes susceptibles d'être victimes d'extorsion). Verzoeker heeft namelijk een moeder die in de Verenigde Staten woont en is tevens zelf een teruggekeerde uit het buitenland indien hij terug moet keren. Tevens kan men lezen in het zelfde rapport: 4.3. Informateurs, témoins et victimes de crimes commis par les gangs ou par les forces de sécurité. Il est ici question des personnes qui rapportent des incidents ou simplement des personnes suspectées de le faire. Par exemple, des leaders de communauté qui s'engagent dans des programmes de prévention de la violence peuvent aussi être perçus comme des informateurs en raison de leur collaboration avec la police. Etre témoin d'un crime, le rapporter, coopérer avec les autorités et obtenir un procès sont autant d'éléments qui constituent une chaîne ininterrompue de risques croissant à chaque stade du processus pour soi, mais aussi pour la famille élargie 134 et peut mener les gangs à menacer de mort, à torturer,

voire à tuer les personnes concernées. Aangezien verzoeker klacht heeft ingediend, loopt hij een groot risico op wraakacties van bendeleden in El Salvador. In de Fact Sheet El Salvador van de UNHCR d.d. januari 2021 kan men lezen: ([https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/UNHCR%20EI%20Salvador%20Factsheet%20-%20January%202021 .pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/UNHCR%20EI%20Salvador%20Factsheet%20-%20January%202021.pdf)) El Salvador is one of the countries with the highest rate of violence in the world, being the youth, women and LGBTI persons the ones who more frequently experience serious human rights violations. Threats, enforced disappearances, extortions, homicides and violence against women continue to hinder the enjoyment of civil and social rights. Op Mo Mondiaal nieuws d.d. 18.01.2021 kan men lezen: Van alle landen in Centraal-Amerika telt El Salvador het hoogste aantal vluchtelingen, zo blijkt uit recente cijfers van de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR. Alleen al in de eerste helft van 2020 ontvluchtten 187.232 Salvadoranen hun land. Een onderkomen in een buurland biedt niet meteen een oplossing, want de hele regio kampt met problemen als afpersing, doodsb bedreigingen en ander bende geweld. (<https://www.mo.be/analyse/belgi-sluit-de-deuren-voor-salvadoraanse-asielzoekers>). Verder zijn er meldingen van geweld uit de buurt vanwaar verzoekers afkomstig zijn. De volgende berichten kan men lezen op facebook: Zo is er het bericht over een moord in de omgeving van het park: "(afdruk Cojutepeque Noticias 6 de junio d 2019)". In onderstaand bericht wordt er een moord op een vrouw gemeld in Cuscatlan "(afdruk Cojutepeque Noticias)". In een ander bericht wordt er een moord op een vrouw gemeld in Cuscatlan (afdruk Cojutepeque Noticias 28 de agosto de 2020). Al deze berichten komen niet uitdrukkelijk in de media, aangezien dit als het ware dagelijkse realiteit is geworden. Gelet op hun afkomst uit El Salvador, Cuscatlan en het reëel risico op ernstige schade, dienen verzoekers minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend. »

2.1. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen, de kennisgeving van de bestreden beslissingen en de beslissing BJB toe aan hun verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 20 mei 2021 neer; waarin zij onder verwijzing naar COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020; betogen dat eerste verzoeker een klacht heeft ingediend en een moeder in de Verenigde Staten heeft, waardoor zij wel degelijk gevaar lopen in El Salvador en hen minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 6 mei 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 (hyperlink) en opnieuw verwezen wordt naar "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4,

lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,*

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.2. Verzoekers leggen hun originele paspoorten en identiteitskaarten voor bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekers hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aantonen.

Verzoekers verklaren in Cojutepeque, El Salvador, waar zijn woonden bedreigd te zijn geweest door de bende 18. Volgens zijn verklaringen had eerste verzoeker een computer zaak in San Salvador waar hij renta betaalde aan bende MS-13 en deed hij tegelijk universitaire studies. Volgens hun verklaringen werd eerste verzoeker op 27 september 2019 voor een voetbalwedstrijd aangesproken door iemand die hem met een wapen bedreigde en zei dat hij van bende 18 was en hem een GSM overhandigde. Eerste verzoeker weigerde het telefoontje aan te nemen. Toen de rest van zijn voetbalteam arriveerde maakten hij en tweede verzoekster gebruik van de verwarring om weg te lopen. Vervolgens werd volgens hun verklaringen eerste verzoeker slachtoffer van twee pogingen tot ontvoering 's avonds op 15 oktober 2019 en 3 november 2019 in dezelfde donkere straat. Tijdens de eerste poging tot ontvoering werd eerste verzoeker vastgegrepen maar kon hij zich losmaken en kon hij tot het park lopen waar hij toevallig vrienden zag. Daarna verkocht hij zijn zaak en stopte met zijn universitaire studies. Tijdens de tweede poging tot ontvoering werd eerste verzoeker vanuit een auto zonder nummerplaat toegeroepen, ging er een portier open en liep eerste verzoeker weg waarna hij een politiepatrouille tegen kwam. Hij ging naar een restaurant van een vriend in de buurt en ging daarna naar huis. Verzoekers verhuisden vervolgens naar het huis van de broer van eerste verzoeker in kanton Palacios dat onder controle staat van bende MS-13 (notities PO eerste verzoeker, p. 6, 16). Zij trachtten klacht in te dienen in verschillende politiekantoren maar deze werden niet aanvaard omdat zij naar de plaats moesten gaan waar de feiten zich hadden voorgedaan. Enkele dagen later vertelden bureaus uit hun colonia San Francisco in Cojutepeque dat er een geblindeerde bestelwagen was langsgekomen en dat mannen vroegen naar een vrouw met een tattoo op haar been en haar vriend en hen vroegen waar zij waren. Zij dienden uiteindelijk toch klacht in, in een politiekantoor in San Salvador, op 27 november 2019. Op 4 december stapten bendeleden met tattoos van bende 18 op de microbus waarmee verzoekers naar San Salvador op weg waren die uitstapten toen tweede verzoekster ook uitstapte. Eerste verzoeker trok haar onmiddellijk terug de bus in en zij konden zo ontkomen aan de bendeleden.

5.3. Daargelaten de vraag of de voorgehouden vervolgingsfeiten verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, komt de Raad, na grondig onderzoek van alle elementen in het rechtsplegingsdossier, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten.

Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt dat de bendes alomtegenwoordig zijn in El Salvador en een grote impact hebben op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op micro-niveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van de wijk kleine bedragen worden afgeperst. Ook bedrijven vormen een doelwit voor afpersingspraktijken. Winkeliers, die zich geen privé bewaking kunnen veroorloven, worden gedwongen renta of beschermingsgeld te betalen (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 10; 30-31 en Home Office UK, *Country and Policy Information Note El Salvador: Fear of Gangs*, januari 2021, p. 54-55).

Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij voor het beweerde incident op 27 september 2019 nooit enige problemen hebben gekend met de bendes in El Salvador. Eerste verzoeker verklaart weliswaar dat hij voor zijn computerzaak in San Salvador renta van 10-15 dollar per week moest betalen aan bende MS-13 en hen ook soms GSMs en dergelijke moest geven maar stelt ook uitdrukkelijk dat hij er nooit problemen mee heeft ondervonden (notities PO eerste verzoeker, p. 4). Verzoekers beroepen zich ook op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud op problemen die zouden gerelateerd zijn aan de renta of dat zij probeerden onder de renta uit te komen. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissingen verklaren verzoekers zelf dat zij niet weten waarom zij gevisieerd zouden zijn door de bende 18. Eerste verzoeker verklaart, gevraagd waarom hij dacht dat de bendeleden het op hem gemunt hadden, *"Maar het probleem dat ze hadden met mij, dat weet ik ook niet, tot vandaag de dag"* (notities PO eerste verzoeker, p. 12). Ook tweede verzoekster verklaart dat zij niet weet waarom ze het

op hen gemunt hadden (notities PO tweede verzoekster, p. 14). Dat eerste verzoeker ervan overtuigd is dat bende 18 hem benaderde en bedreigde zodat hij ook aan hen renta zou betalen, zoals zij stellen in het verzoekschrift, kan geenszins blijken uit hun verklaringen afgelegd bij verwerende partij en bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op geen enkel ogenblik maakt eerste verzoeker, noch tweede verzoekster, enige allusie op de mogelijkheid dat de bende 18 er op uit was om hem renta te doen betalen, laat staan dat ze wisten dat hij een zaak had. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers stelling als *a posteriori* verklaring voor de reden waarom de bende 18 het op hen gemunt zou hebben, niet kan overtuigen nu zij dit voor het eerst in het verzoekschrift opwerpen en zij verder ook geen enkele plausibele verklaring aanreiken waarom zij dit noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij verwerende partij niet hebben vermeld. Ook uit hun verklaringen met betrekking tot de verschillende door hen voorgehouden bedreigingen blijkt dat zij nergens enig verband maken met de renta die eerste verzoeker beweert te hebben betaald voor zijn zaak. Gelet op het voorgaande maken verzoekers dan ook niet aannemelijk dat de bende 18 hen zou viseren omwille van het feit dat eerste verzoeker reeds renta betaalde aan een rivaliserende bende en zij hem bedreigden opdat hij ook aan bende 18 renta zou betalen. De vaststelling dat eerste verzoeker tot vier maal toe zou bedreigd zijn geweest in een tijdspanne van 3 maanden zonder dat daarbij duidelijk werd waarom zij hem zouden belagen, ondermijnt dan ook reeds de geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen.

Voorts stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat het door verzoekers geschetste verloop van de eerste bedreiging op het voetbalveld dusdanig onwaarschijnlijk is dat er geen geloof aan kan gehecht worden. Dat eerste verzoeker weigerde het telefoontje aan te nemen terwijl een bendelid van bende 18 hem onder schot hield, zoals hij verklaart, zonder dat dit enige noemenswaardige onmiddellijke reactie van het bendelid teweeg bracht en hij en tweede verzoekster zonder meer konden weglopen naar hun vrienden, is niet geloofwaardig gezien de gewelddadige reputatie van de bendeleden in El Salvador. De Raad voegt er nog aan toe dat uit de verklaringen van tweede verzoekster ook blijkt dat eerste verzoeker de gewoonte had een uur vroeger naar de wedstrijden te komen om de ploegen die voor hem speelden te kunnen bekijken en dat zijn teamgenoten normaal gezien op het uur kwamen dat ze moesten spelen ofwel te laat arriveerden (notities PO tweede verzoekster, p. 8). Volgens haar verklaringen speelde het incident aan het voetbalveld zich af om 12.20u (notities PO tweede verzoekster, p. 7). Dat zij van de aankomst van de teamgenoten konden gebruik maken om aan het bendelid te ontkomen op 27 september 2019, zoals zij verklaren, strookt in elk geval niet met tweede verzoeksters verklaringen over de routine van de andere teamgenoten. Dat zij op die dag wel vroeger zouden aangekomen zijn is niet onmogelijk maar wel zeer toevallig. Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker enerzijds verklaart dat zij dachten dat het incident op 27 september 2019 een vergissing vanwege de bende betrof maar anderzijds, zoals in het verzoekschrift betoogd wordt, toch voorzorgsmaatregelen genomen heeft en niet meer ging voetballen. Dat hij enerzijds ervan uitging dat het een misverstand betrof maar wel stopte met voetballen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot dit incident, dat volgens hun verklaringen de oorsprong vormt van hun problemen met bende 18. Indien eerste verzoeker van mening was dat het om een misverstand ging en dus eigenlijk geen problemen meer verwachtte lijkt er geen goede reden te zijn om te stoppen met voetballen. Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat eerste verzoeker al renta betaalde aan de bende MS 13, ervaring had met de bendes en dus niet echt stilstand bij het eerste voorval, kan dit enkel bevestigen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen, verzoekers' verklaringen met betrekking tot dit incident niet kunnen overtuigen en dat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verder wijzen de bestreden beslissingen op goede gronden op een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de aangifte bij de politie met betrekking tot de vraag of het bendelid zijn wapen al dan niet richtte op verzoekers: *"In de verklaring bij de politie van 27 november 2019 geeft u bovendien niet aan dat deze persoon het wapen op u had gericht, maar dat jullie een wapen konden zien toen hij zijn shirt omhoog deed (vertaling CGVS, p.3). Dergelijke tegenstrijdigheid doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit incident."*

Dat eerste verzoeker verklaarde dat er een onenigheid met de politieagent was bij de aangifte en dat deze het voorval niet wou kwalificeren als een poging tot ontvoering, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Vooreerst wijst de Raad er op dat eerste verzoeker de beweerde bedreiging op 27 september 2019 zelf nooit als een poging tot ontvoering omschreef, wat wel het geval is met de beweerde incidenten op 15 oktober en 3 december 2019; zodat verzoekers verweer in deze op zijn beurt strijdig is met diens verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar verzoekers nog opmerken dat het, gezien de onenigheid met de politieagent niet aannemelijk is dat de politie het verslag correct heeft genoteerd, doet dit verder geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat

geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot het beweerde incident op 27 september 2019.

5.4. Voorts stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers er niet in slagen het verband aan te tonen tussen de beweerde incidenten en dat de door verzoekers geschetste gang van zaken met betrekking tot beide beweerde pogingen tot ontvoering in het licht van de beschikbare landeninformatie over de bendes en hun *modus operandi* weinig geloofwaardig is. Uit de verklaringen van tweede verzoekster immers blijkt dat eerste verzoeker op 15 oktober 2019 om halfnegen 's avonds het huis verliet en om 10u terug thuis kwam (notities PO tweede verzoekster, p. 7). Dat eerste verzoeker zich tijdens de beweerde ontvoeringspoging op 15 oktober 2019 uit de houdgreep van één van de bendeleden kon losrukken terwijl er nog drie andere bendeleden in de auto zaten en hij toevallig enkele vrienden in het park tegenkwam rond 9 's avonds is als dusdanig al weinig geloofwaardig. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers ook na dit incident een aantal weken in hun woning bleven wonen tot hun verhuis in november 2019 zonder specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende: *“Bovendien kan opnieuw worden gewezen op het weinig geloofwaardige ontsnaptingsverhaal dat u brengt. Immers, kennelijk werd u opgewacht door vier individuen in een wagen. Gezien u het over bendeleden heeft, kan ook worden vermoed dat uw belagers gewapend moeten zijn geweest. Hoe u in dergelijke situatie zou zijn kunnen ontkomen, is opmerkelijk: u zette het op een lopen en uiteindelijk kwam u vrienden tegen aan het park. U bleef even bij hen wachten en wandelde later met hen naar huis. Het verwondert dat u de bendeleden op deze manier te slim af zou kunnen zijn. Na dit beweerde incident zouden u en uw partner zijn gestopt met werken (CGVS X, p.11; CGVS X, p.8, 10-11). Uw partner ging wel nog een week naar de kledingboetiek waar ze werkte, omdat haar bazin dit wenste (CGVS X, p.5-6 en 8). Ook kwamen nog vrienden langs aan huis voor herstellingen (CGVS X, p.12). U verklaart dat u na dit incident het “risico niet kon nemen” en “enkele dagen later zou vertrekken” (CGVS X, p.11). Nochtans bleven jullie nog enkele weken in de kolonie wonen, gingen jullie nog het huis uit, dienden jullie geen klacht in en maakten jullie ook nog geen aanstalten om te vluchten wegens de vrees voor de bende 18 (CGVS X, p.12). Dat u enerzijds ternauwernood zou zijn ontvoerd of erger, maar anderzijds naliet om u in veiligheid te brengen of de autoriteiten te alarmeren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”* Verzoekers slagen er niet in deze pertinente motieven te weerleggen. Zij beperken zich tot het louter bekritisieren van de bestreden beslissingen en het herhalen van hun eerdere verklaringen zonder aan de hand van concrete elementen deze motieven te weerleggen. Verzoekers betoogt dat eerste verzoeker geen vertrouwen had in de politie en daarom geen klacht indiende op dat ogenblik kan niet overtuigen, nu blijkt dat hij op 27 november 2019 wel degelijk een klacht indiende (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 3) en hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij wel tot driemaal toe een poging deed om een klacht in te dienen maar dat men hem telkens verwees naar het politiekantoor van de plaats waar de feiten zich hadden voorgedaan. Overigens stelt de Raad vast dat de klacht uiteindelijk werd neergelegd in San Salvador en dus geenszins in het politiekantoor van de plaats waar de beweerde feiten zich afspeelden, wat niet strookt met verzoekers verklaringen dat men hem in de politiekantoren waar hij trachtte klacht in te dienen zei dat hij dit enkel kon doen in het politiekantoor van de plaats waar de feiten zich hadden voorgedaan.

5.5. Ook wat de beweerde poging tot ontvoering op 3 november 2019 betreft, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Vooreerst stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat indien bende 18 daadwerkelijk had geprobeerd om hem te ontvoeren, het niet strookt met de door hem voorgehouden vrees dat hij zich opnieuw in het donker alleen in dezelfde straat zou begeven om pupusa's te halen. Bovendien verklaarde tweede verzoekster dat dit niet de enige gelegenheid was waarop hij buiten kwam. Voorts stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker een derde maal door het toeval zou gered zijn nu hij, nadat hij begon weg te lopen, een politiepatrouille tegenkwam. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: *“U geeft aan dat u pupusa's ging kopen, wat jullie altijd op zondag doen (CGVS X, p.8). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat het eten van pupusa's een noodzakelijke reden was voor u om zich in de avond laat naar dezelfde plaats te begeven waar u eerder al problemen ondervond met bendeleden. Jullie werkten allebei niet meer en konden net zo goed overdag naar de winkel. Bovendien ging u niet meer naar de universiteit en hadden jullie naar eigen zeggen schrik (CGVS X, p.7 en 11 en CGVS X, p.8 en 10-11). Toch besloot u alleen en in het donker de kolonie te verlaten omdat het zondag was en jullie pupusa's wouden (CGVS X, p.7 en 11 en CGVS X, p.8 en 10-11). Dergelijke handelwijze strookt niet met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de bendeleden. Bovendien was dit niet de enige keer, uw vrouw verklaart dat u zich meerdere keren op straat begaf (CGVS X, p.12). Het is bovendien zeer opvallend dat u net dan, als u het huis dan toch eens verlaat, quasi onmiddellijk wordt opgemerkt door deze bende. Dit is wel zeer toevallig. Verder stelt het CGVS dat u andermaal aan uw belagers zou*

zijn kunnen ontsnappen. Hoewel zij met de wagen waren en in overtal, kon u vluchten en kwam u iets verder een politiepatrouille tegen (CGVS X, p.9; CGVS X, p.8). U was te veel in de war om aan hen het incident dat u was overkomen uit te leggen, en ze besteedden geen aandacht aan u aangezien ze bezig waren (CGVS X, p.9). Het valt maar moeilijk in te denken dat u, die even daarvoor aan bendegeweld zou zijn ontsnapt, deze feiten niet meldt aan de politiepatrouille die uw redding zou zijn geweest. U liep vervolgens door naar een restaurant van een kennis (CGVS X, p.9). Daar bleef u een half uur wachten, en daarna ging u alleen terug naar huis (CGVS X, p.9). Dat u het risico nam om een half uur na een poging tot ontvoering alleen en in het donker naar het huis te lopen, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.” De Raad stelt vast dat verzoekers geen ernstig verweer voeren tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoekers nog stellen dat zij niet overdag om pupusa's zouden kunnen gaan omdat deze tegen de avond niet meer eetbaar zijn, zoals zij opwerpen in het verzoekschrift, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat eerste verzoeker er blijkbaar geen graten in zag om na de eerste beweerde poging tot ontvoering zich opnieuw alleen in het donker in dezelfde straat te begeven om op dat ogenblik pupusas te halen. Dat de pupusa's niet meer eetbaar zouden zijn indien zij overdag zouden zijn gekocht is in dat opzicht irrelevant en verklaart niet waarom, indien eerste verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde door de bende en er reeds een poging tot ontvoering was geweest, hij het risico zou nemen om op dat uur de straat op te gaan. De door verzoekers in het verzoekschrift bijgevoegde kopie van een afdruk van google earth, waaruit moet blijken dat het moeilijk was voor verzoekers om ongemerkt hun huis uit te gaan, kan deze beoordeling niet ombuigen. Indien het moeilijk was om het huis ongemerkt te verlaten is het niet aannemelijk dat eerste verzoeker ervoor opteerde om, ondanks de beweerde bedreigingen, toch in het donker alleen op pad te gaan om eten te halen.

De Raad stelt met verzoekers vast dat eerste verzoeker verklaarde dat hij aan de politieagenten meldde dat hij achtervolgd werd door een wagen, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt gesteld (notities PO eerste verzoeker, p. 9). Evenwel blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat eerste verzoeker verklaarde dat zij geen aandacht aan hem besteedden, zoals verzoekers stellen in het verzoekschrift. Integendeel stelt de Raad vast dat verzoekers selectief citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud nu eerste verzoeker hierover verklaarde *“De politie hield mij tegen en ondervroeg mij, ze vroegen mij waarom ik liep. Ik probeerde het te vertellen maar ik was te aangedaan en vond mijn stem ook niet. Het enige dat ik kon zeggen was: ‘een voertuig achtervolgt me’. En zij waren bezorgd”* (notities PO eerste verzoeker, p. 9). Hieruit blijkt dat de politieagenten volgens zijn eigen verklaringen hem niet alleen ondervroegen maar ook bezorgd waren. Dat het niet zou geholpen hebben om het daar aan de politie te vertellen omdat er corruptie heerst binnen de politie kan niet overtuigen nu hij zelf aangeeft dat de politieagenten bezorgd waren en hij drie weken later, de politie blijkbaar wel genoeg vertrouwde om een klacht neer te leggen, zij het in San Salvador Centrum. Voorts stelt de Raad vast dat waar verzoekers verklaren dat zij geprobeerd hebben om na 3 november 2019 klacht in te dienen in verschillende politiekantoren maar er te horen kregen dat zij moesten gaan naar het politiekantoor van de plaats waar de feiten zich hadden voorgedaan (notities PO eerste verzoeker, p. 9), hij dit, zoals hoger reeds aangehaald, wel kon doen op 27 november 2019 in San Salvador, terwijl de beweerde feiten zich hebben voorgedaan in Cojutepeque; zij midden november hadden besloten het land te verlaten (notities PO eerste verzoeker, p. 14) en zij op 3 december 2019 de vliegtuigtickets kochten. Het is dan ook niet onredelijk vanwege verwerende partij, mede gezien hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de incidenten op 27 september, 15 oktober en 3 november 2019, te vermoeden dat de klacht enkel werd ingediend met het oog op het verwerven van een bewijs voor hun verzoek om internationale bescherming en niet omdat zij daadwerkelijk zouden bedreigd zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken tot het louter herhalen van hun eerdere verklaringen waarom zij pas op 27 november 2019 een klacht indienden en het vaststellen dat verwerende partij geen geloof hecht aan hun uitleg omwille van het tijdsverloop tussen de feiten en de aangifte.

Zij weten bijgevolg deze motieven van de bestreden beslissingen geenszins te weerleggen nu zij geen concrete elementen aanbrengen die aantonen dat deze motieven een verkeerde interpretatie van de elementen in het dossier bevatten. Verder stelt de Raad vast dat, daargelaten de verschillen tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de door hen neergelegde klacht, dat deze klacht geen ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de door hen voorgehouden en ongeloofwaardig bevonden incidenten. De klacht is slechts de weergave van de verklaringen van eerste verzoeker op het politiekantoor. Uit het document blijkt niet dat er verder onderzoek werd gedaan op basis van deze klacht zodat hieruit ook geen conclusies kunnen getrokken worden wat de waarachtigheid van deze verklaringen betreft.

5.6. Wat tenslotte het door verzoekers aangehaalde incident op de microbus op 4 december 2019 met bendeleden van bende 18 betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat de overige voorgehouden incidenten ongeloofwaardig zijn bevonden en dat in elk geval eerste verzoeker zelf verklaart *“ik weet niets of dat iets te maken heeft met wat ons is overkomen”* (notities PO eerste verzoeker, p. 15) en dat tweede verzoekster verklaart, gevraagd of zij denkt dat de vorige incidenten gelinkt zijn met de bus op 4 december *“Wel ik weet niet of het de paranoia is, ik denk het wel”* (notities PO tweede verzoekster, p. 14). Verder stelt de Raad vast dat, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot wat er zich afspeelde op de microbus op 4 december 2019, hieruit niet kan blijken dat verzoekers geïdoleerd werden door de bende leden nu zij uiteindelijk hun reis konden verderzetten en er ook nadien tot hun vertrek uit El Salvador op 24 december 2019 verder niets is gebeurd, zodat de voorgehouden feiten op 4 december 2019 niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. Voorts is het gegeven dat verzoekers het openbaar vervoer namen op die dag om een aantal documenten op te halen die blijkbaar niet essentieel waren aangezien zij deze niet voorleggen, een bijkomende indicatie dat zij zich in werkelijkheid niet bedreigd of persoonlijk geïdoleerd voelden. Dat tweede verzoekster wel degelijk verklaarde dat zij uitstapte en niet, zoals verkeerdelijk gesteld in de bestreden beslissingen, dat zij aanstalten maakte om uit te stappen, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Ook de vaststelling dat zij de vliegtickets kochten op 3 december en daarbij eerder naar de goedkoopste dan naar de snelste vertrekdatum zochten, is een verdere indicatie van het feit dat zij in werkelijkheid geen problemen hadden met de bendeleden. Hieruit blijkt immers dat zij zich niet dusdanig bedreigd voelden dat zij zo snel mogelijk het land moesten verlaten. Dat het onduidelijk zou zijn waarom verwerende partij hierbij vragen stelt, zoals verzoekers aanvoeren, kan niet worden bijgetreden, nu dit voldoende blijkt uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen. Waar zij nog aanvoeren dat het tijdens het vluchten belangrijk is om het financiële in het oog te houden en geprobeerd hebben om zo goedkoop mogelijk te vluchten, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij daarmee de pertinente motieven in de bestreden beslissing geenszins weerleggen, maar eerder bevestigen.

Tenslotte stellen de bestreden beslissingen op goede gronden dat het onduidelijk is wanneer de geïdoleerde wagen na hun verhuis naar de broer van eerste verzoeker bij de colonia waar zij voordien woonden langskwam en dat bendeleden naar hen vroegen. Eerste verzoeker stelt dat de bestelwagen drie à vier dagen na hun verhuis op 4 november langskwam; tweede verzoekster verklaart dat zij rond de elfde of twaalfde november langskwamen. Het gegeven dat verzoekers dit beweerdelijke voorval, die ermee voor gezorgd heeft dat zij beslisten om het land te verlaten, op verschillende tijdstippen situeren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers zelf verklaren dat hun colonia in een wijk gecontroleerd door bende MS 13 ligt, zodat het weinig aannemelijk is dat bendeleden van bende 18 daar openlijk bij de burens rondvraag zouden doen naar verzoekers en zonder duidelijk aanwijsbare reden waarom zij het op verzoekers zouden gemunt hebben, zoals verzoekers zelf verklaren en bevestigen in het verzoekschrift.

Uit het voorgaande volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerdde problemen met bende 18 in El Salvador en dat bijgevolg de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en hen het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat alle elementen van het dossier in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, verzoekers niet aannemelijk maken dat zij persoonlijk geïdoleerd of bedreigd werden door bendes in El Salvador noch dat zij ernstige problemen met bendes riskeren in geval van terugkeer naar EL Salvador.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

5.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

In zoverre verzoekers zich nog beroepen op hun hoedanigheid als personen die een klacht hebben ingediend en hun profiel als eigenaars van een onderneming en personen die zich verzet hebben tegen de bendes en daarbij verwijzen naar de COI Focus Salvador “*Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, kan de Raad volstaan naar het voorgaande waarbij hun verklaringen over de beweerde problemen met de bendes ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekers verder ook geen enkel document voorleggen waaruit kan blijken dat eerste verzoeker een computerzaak had. Verder wijst de Raad er op dat het louter verwijzen naar een risico profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het komt aan verzoekers toe hun gegronde vrees voor vervolging in hun individuele omstandigheden aan te tonen en de Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers, zoals blijkt uit het voorgaande, hier niet in slagen.

In zoverre verzoekers zich ook nog beroepen op hun hoedanigheid als terugkeerders uit het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven

uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers werd bedreigd door de bendes in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden gevisieerd worden door de bendes. Verzoekers maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden problemen hadden met of bedreigd werden door bendeleden. Waar verzoekers in hun aanvullende nota nog stellen dat eerste verzoekers moeder in de Verenigde Staten woont en verwijzen naar hun profiel als eigenaar van een handelszaak, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij hun voorgehouden problemen met bende 18 niet aannemelijk maken en verder ook geen enkel verband aantonen tussen de computerzaak die eerste verzoeker beweert gehad te hebben, maar waarvan hij geen enkel overtuigingsstuk neerlegt, en de voorgehouden problemen met bende 18. Ook waar zij in de aanvullende nota verwijzen naar het feit dat eerste verzoekers moeder in de Verenigde Staten woont, kan de Raad slechts vaststellen dat eerste verzoeker verklaart dat hij heel erg jong was toen zij het land verliet (notities PO eerste verzoeker, p. 5) maar verder geen gewag maakt van enig probleem dat hij of zijn partner zou hebben ondervonden met de bendes als gevolg van het feit dat zijn moeder in de Verenigde Staten woont, zodat zij ook geenszins een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken in geval van terugkeer en hun vrees op deze grond louter hypothetisch is.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21 en COI Focus, *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020, p. 20-22), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat de door verzoekers geciteerde landeninformatie met betrekking tot terugkeer dezelfde is als diegene waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota en zich beperkt tot het citeren van een aantal paragrafen van deze COI Focus en de stelling dat men er veel informatie kan in lezen over de onveiligheid voor terugkeerders. Dit doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers hun problemen met bende 18 voor hun vertrek uit El Salvador niet aannemelijk maken en het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat er meldingen zijn van geweld in de buurt vanwaar zij afkomstig zijn en verwijzen naar afdrucken van facebook berichten, ontkent de Raad niet dat het bendege geweld El Salvador wijdverspreid is en ook in de buurt vanwaar zij afkomstig zijn kan plaatsvinden. De loutere verwijzing naar een aantal facebook berichten volstaat evenwel niet om in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het risico dat zij daarbij lopen verschilt in wezen niet van het risico dat elke Salvadoraan loopt en verzoekers tonen verder ook niet aan, zoals hieronder zal blijken dat de situatie in El Salvador wordt gekenmerkt door willekeurig geweld en zij verder ook geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere beweerde problemen met bende 18 en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’)). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers brengen geen elementen aan, noch in het verzoekschrift, noch in de aanvullende nota die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers’ land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet

worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET